

Warszawa, dnia 11 grudnia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 566/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

protokolant sekr. sądowy Wioletta Gumienna

przy udziale -

po rozpoznaniu dnia 11 grudnia 2018 r. w Warszawie

sprawy M. R., syna W. i J., urodzonego (...)

w W.

obwinionego o wykroczenie z art. 97 kw. w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 zm.)

na skutek apelacji wniesionej przez Komendę Stołeczną Policji Wydział Ruchu Drogowego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 19 marca 2018 r. sygn. akt IV W 2087/17

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 566/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie rozpoznał sprawę sygn. IV W 2087/17 M. R., obwinionego o to, że:

w dniu 07 lipca 2017 r. około godziny 10:00 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na ul. (...), jadąc od strony Ronda (...) w kierunku ul. (...), naruszył dyspozycję art. 45 ust. 2 pkt 1 PoRD w ten sposób, że kierując samochodem marki F. o nr rej. (...), podczas jazdy korzystał z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku.

tj. o wykroczenie z art. 97 KW w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 zm.)

Po rozpoznaniu tej sprawy wyrokiem z dnia 19 marca 2018 roku:

I. obwinionego M. R. uniewinnił od popełnienia zarzuczonego czynu,

II. na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w. koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Od tego wyroku Wydział Ruchu Drogowego Stołecznej Komendy Policji wniósł apelację. Skarżący zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych (art.438 pkt 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kw) przyjętych za podstawę uznania, że sprawstwo obwinionego zostało uprawdopodobnione w wysokim stopniu ale nie zostało udowodnione w sposób nie budzący wątpliwości;

2. obrazę zasady swobodnej oceny dowodów art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow polegające na przekroczeniu jej granic i dokonaniu oceny dowodów w sposób dowolny wybiórczy i wbrew wskazaniom wiedzy, w tym specjalnej z zakresu prawa o ruchu drogowym.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Sąd Okręgowy, zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela jest zasadna i zawarte w niej zarzuty skutkowały uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Za słuszne należy uznać zarzuty skarżącego dotyczące naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow . Jak wynika z treści pisemnego uzasadniania zaskarżonego wyroku sąd I instancji uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia uznając zgromadzony materiał dowodowy za niewystarczający, aby wydać wyrok skazujący gdyż sprawstwo obwinionego nie zostało udowodnione w sposób nie budzący wątpliwości. Powołał się na to, że obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i zaprzeczył, aby kierując samochodem marki F. o nr rej. (...), podczas jazdy korzystał z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku. Stwierdził, że niedokładne zeznania policjanta G. R. nie podważają wyjaśnień obwinionego, z których wynika, że podczas prowadzenia samochodu w dacie zdarzenia włączył GPS, sięgnął po okulary, co mogło wyglądać, jakby sięgnął po telefon. W tym dniu miał trzy telefony komórkowe . Nie posiadał zestawu głośnomówiącego. Sąd I instancji zakwestionował wiarygodności zeznań naocznego świadka zdarzenia policjanta G. R.

i uznał, że są one niedokładne z związku z tym policjant mógł się pomylić i błędnie uznał, że etui na okulary to telefon komórkowy. Zdaniem sądu, te zeznania nie mogą stanowić wiarygodnego materiału dowodowego, chociaż policjant znajdował się w radiowozie, który poruszał się równoległe do samochodu obwinionego na sąsiednim pasie ruchu to nie pamiętał, jak długo prowadził obserwację. Nie wiedział czy obwiniony rozmawiał przez telefon czy tylko go trzymał w ręku. Tym samym zdaniem sądu I instancji, świadek nie pamiętał szeregu okoliczności, nie potwierdził jednoznacznie, aby obwiniony rozmawiał przez telefon. Świadek zeznał, że nie pamięta czy po zatrzymaniu obwinionego do kontroli drogowej telefon był widoczny w samochodzie . Sąd I instancji wydając wyrok uniewinniający stwierdził także, że informacja uzyskana od operatora telefonii komórkowej potwierdziła przesłanie wiadomości sms i mms na numer obwinionego.

Niemniej czas zatrzymania

i obserwacji obwinionego nie został w zeznaniach policjanta precyzyjnie określony a jedynie podany w przybliżeniu. Stąd, zdaniem sądu I instancji, trudno przypisać obwinionemu, iż konkretnie w czasie jazdy, odbierał bądź wysyłał wiadomości tekstowe i rozmawiał przez telefon komórkowy. Ponadto świadek G. R. zeznał nie o pisaniu wiadomości przez obwinionego ale trzymania telefonu przy uchu. Tymczasem, ten tok rozumowania zawiera luki , które nie pozwalają uznać go prawidłowy. Informacja uzyskana od operatora telefonii komórkowej potwierdziła 2 sekundową transmisję danych w dniu zdarzenia o godzinie 10.00. 53. i 10. 00. 54. Z notatki urzędowej wynika, że obwiniony został zatrzymany około godziny 10 przez funkcjonariuszy policji. Czas interwencji jest więc zgodny z zeznaniami policjanta G. R.. Policjant zeznał, że w dacie zdarzenia widział, jak obwiniony trzymał telefon komórkowy w prawej ręce przy piersi a potem przy uchu. Tak więc, zeznania policjanta zostały potwierdzone danymi uzyskanym od operatora

sieci komórkowej. Za wykroczenie z art. 97 kw odpowiada nie tylko ten kierowca, który rozmawia przez telefon komórkowy ale także ten, który podczas jazdy korzysta z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku. Czyli także ten kierowca, który zamiast skupić uwagę na drodze odsłuchuje i odczytuje wiadomości sms i mms trzymając ten telefon w ręku. Takie zachowanie także mieści się w pojęciu korzystania z telefonu komórkowego wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku. Sąd odwoławczy powołuje się na orzeczenie Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 5 września 2013 r. sygn. VII Ka 762/13- „W rozumieniu ustawy Prawo o ruchu drogowym zakaz "korzystania z telefonu podczas jazdy" ma znaczenie szerokie i dotyczy każdego działania powodującego konieczność zajęcia uwagi informacjami zawartymi również na pulpicie tego telefonu, o ile oczywiście telefon ów trzymany jest w ręku”. LEX nr 1715918

Z tych powodów ocenę materiału dowodowego, którą przeprowadził sąd I instancji należy uznać za dowolną a zaskarżony wyrok należało uchylić i przekazać sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W toku postępowania ponownego należy przesłuchać policjanta G. R., ujawnić notatkę urzędową oraz dane uzyskane od operatora sieci komórkowej oraz ponownie ocenić materiał dowodowy.

Z uwagi na powyższe sąd odwoławczy orzekł, jak w wyroku.